

§ 24 den Bestemmelse, at hvad der er vedtaget af Rigsdagen og ikke bliver stadfæstet inden Rigsdagens næste Samling, er bortfaldet. En tilsvarende Bestemmelse har Loven af 25. Juni 1870 ikke. Men hvis man havde tænkt sig, at der kunde blive gjort saadant Brug af dens Bestemmelser, at man lod hengaa $1\frac{1}{2}$ Aar fra den kgl. Stadfæstelse til Lovens Kundgørelse, tror jeg, man vilde have værget sig derimod ved en udtrykkelig Bestemmelse. Som Loven nu er, antager jeg, det er tilstrækkeligt, at det bliver paa-talt i Rigsdagen, og at Administrationen da vil undlade at slaa ind paa en Praksis, hvortil det anførte synes at være en ret faretruende Begyndelse.

Tanken i dette giver mig en naturlig Overgang til at nævne et andet Forhold, der forfatningsmæssigt er utilstedeligt, ihvorvel der heldigvis ikke er sket nogen Skade derved. Naar Lovene skulle stadfæstes, skulle de stadfæstes med den Tekst, hvori Rigsdagen har vedtaget dem, der er ingen Tvivl om den Ting. Hvis der er nogen som helst Afvigelse mellem det stadfæstede og det af Rigsdagen vedtagne, vil det være uklart, hvad der virkelig er Lov, og der vilde foreligge en konstitutionel Konflikt. Nu er der et enkelt Tilfælde, hvor en Lov er bleven stadfæstet med Forandring af dens Tekst. Jeg siger udtrykkelig, at der er ingen Skade sket, thi Meningen i Loven er ikke bleven forandret, men det bør alligevel anføres som noget, der ikke bør ske. Vi vedtog en Lov om indenrigs Kødkontrol. Den stadfæstedes af Kongen. Ved Stadfæstelsen blev der, i Stedet for Tillægsordet „indenrigs“ indsat Tillægsordet „indenrigsk“. Nu ere de to Ord ensbetydende og sproglig lige berettigede. Vil man efterse „Videnskabernes Selskab“s danske Ordbog, vil man deri se, at „indenrigs“ er ligeberettiget med „indenrigsk“. Rigsdagen kunde have valgt det ene som det andet. Den valgte nu det første, som er fuldstændig berettiget, i Ministeriet valgte man det andet og rettede det af Rigsdagen brugte Ord, og det har man egentlig ikke Lov til. Vi ere i det heldige Tilfælde, at det ingen Skade har gjort, saa der er ikke nogen Bitterhed i, hvad der derom bliver sagt, men idet det bliver paa-

talt, haaber jeg, dette vil være en Spore til, at man er meget nøjeseende med ikke at stadfæste en Tekst anderledes, end den netop er vedtagen af Rigsdagen. Dette er ikke noget Retskrivningsspørgsmaal, thi de to Tillægsord ere sproglig fuldstændig lige berettigede, det er vilkaarligt, hvilket man vælger. Men maaske har Ministeriet anset det som et Retskrivningsspørgsmaal, det er i saa Tilfælde en Fejltagelse.

Derimod kunde der være Anledning til at nævne noget, der er et Retskrivningsspørgsmaal, men som kan have praktisk Interesse, endog betydelig praktisk Interesse. Der er for Øjeblikket i hele Verden en Bevægelse oppe om en Reform af Folkenes Retskrivning, en betydelig Bevægelse. Det tyske Rige har efter den store Udvikling, det fik i det ydre, reformeret i det indre ret grundigt paa sin Retskrivning. Vi se, at der i det engelske Sprog er en stor Reformbevægelse, og at en Potentat som Præsident Roosevelt har paa-taget sig at reformere Retskrivningen og har befalet denne Reformeringens Gennemførelse i en Del af de forenede Staters Centraladministration. I Frankrig, der i denne som i adskillige andre Henseender er noget af det mest konservative, man har i Verden, er der en stor Gæring i Retskrivningen, og i vort Naboland, Sverige, har man nylig gennemført en betydelig Retskrivningsreform. Det er navnlig dette sidste, som kunde give os Grund til at tænke over Sagen. De tre nordiske Riger have 3 selvstændige Sprog, det svenske Sprog, det norske Sprog og det danske Sprog, men de 3 Skriftsprog have saa megen Lighed, at en Dansk og en Norsk uden Vanskelighed læse det svenske Sprog, ligesom en Svensk og en Normand uden Vanskelighed læse det danske Sprog. Det vil imidlertid vanskeliggøre Læsningen for det ene Folk af de andre Folks Sprog, naar Udviklingen af Retskrivningen bliver vilkaarlig forskellig i disse Lande. Intet var naturligare, end at vi i disse 3 Lande fik en autoritativ Regulering af Retskrivningen, saa at vi saa vidt muligt brugte de samme Retskrivningsregler for de Ord, som ere fælles for os, og saa vidt muligt de samme Tegn for at udtrykke de samme Lyde. Det vilde være af praktisk Nytte ikke alene for Bogmænd, men ogsaa for Forretningsmænd